

POSTANOWIENIE

28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 28 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w G.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 25 listopada 2025 r., I AGa 62/25,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
S. na rzecz P. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w G.
kwotę 4050 zł (czterech tysięcy pięćdziesięciu złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia
M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w S. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 listopada 2025 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w G. przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 24 lutego 2025 r., oddalił apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt II).

Wyrok został zaskarżony przez stronę pozwaną. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Strona powodowa złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako środek zaskarżenia umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi.

Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z w/w przesłanek, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozstrzygnięte dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia twierdzenia, że występuje ono w danej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, 26 września 2005 r., II PK 98/05, 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełnia powyższego kryterium.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne dotyczące oceny czy sąd orzekający, działając z własnej inicjatywy - bez wniosku stron i poza zakresem żądania powództwa - może bezpośrednio ingerować w stosunek prawny łączący dwa profesjonalne podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez uznanie za bezskuteczne postanowień określających sposób kwitowania odbioru świadczenia (usług) i warunkujących zapłatę.

Należy podkreślić, że tak sformułowane zagadnienie nie ma związku ze sprawą. Zgodnie z treścią art. 321 § 1 k.p.c., sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Tymczasem w zaskarżonym orzeczeniu jest wyraźne stwierdzenie, że sformułowana przez Sąd Okręgowy „bezskuteczność umowy” dotyczy ustaleń faktycznych, zaś sens tej wypowiedzi sprowadzał się do ustalenia, że do wykazania przepracowanych godzin dochodziło w inny sposób, niż wynikało to z postanowień umowy, które były przez jej strony nieprzestrzegane.

Strona skarżąca powołała się również na występowanie innego istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego oceny czy sąd orzekający w postępowaniu gospodarczym, jest uprawniony do przeprowadzenia dowodów ze źródeł

osobowych, na fakty stojące w bezpośredniej sprzeczności z osnową dokumentu stanowiącego podstawę stosunku zobowiązaniowego dwóch profesjonalnych podmiotów gospodarczych, którego zmiana zastrzeżona została w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Należy podkreślić, że tak sformułowane zagadnienie nie ma związku ze sprawą. Sąd Apelacyjny trafnie podkreślił, że art. 247 k.p.c. zakazuje prowadzenia dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron czynności prawnej, którego przedmiotem byłaby treść tej tylko czynności, która została objęta dokumentem. Nie obejmuje on zakazu dowodzenia innych oświadczeń, związanych jedynie z tą czynnością. Tymczasem dowody z zeznań stron i świadków zostały przeprowadzone w toku postępowania na okoliczność wykonywania umowy przez jej strony. W szczególności, przedmiotem dowodów nie były ustalenia co do treści umowy, ale co do sposobu jej wykonania, mianowicie, czy ewidencjonowanie godzin pracy odbywało się w sposób przewidziany umową.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne dotyczące oceny, czy dla uznania roszczenia za udowodnione, wystarczające jest samo wykazanie, że do świadczenia usług doszło, bez precyzyjnego wykazania ich zakresu, wartości i jakości, w szczególności w postępowaniu gospodarczym. Należy podkreślić, że zagadnienie prawne zostało sformułowane wadliwie. Zmierza bowiem do oceny ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sądy obu instancji. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

Aleksander Stępkowski

(Ł.W.)

[a.ł]